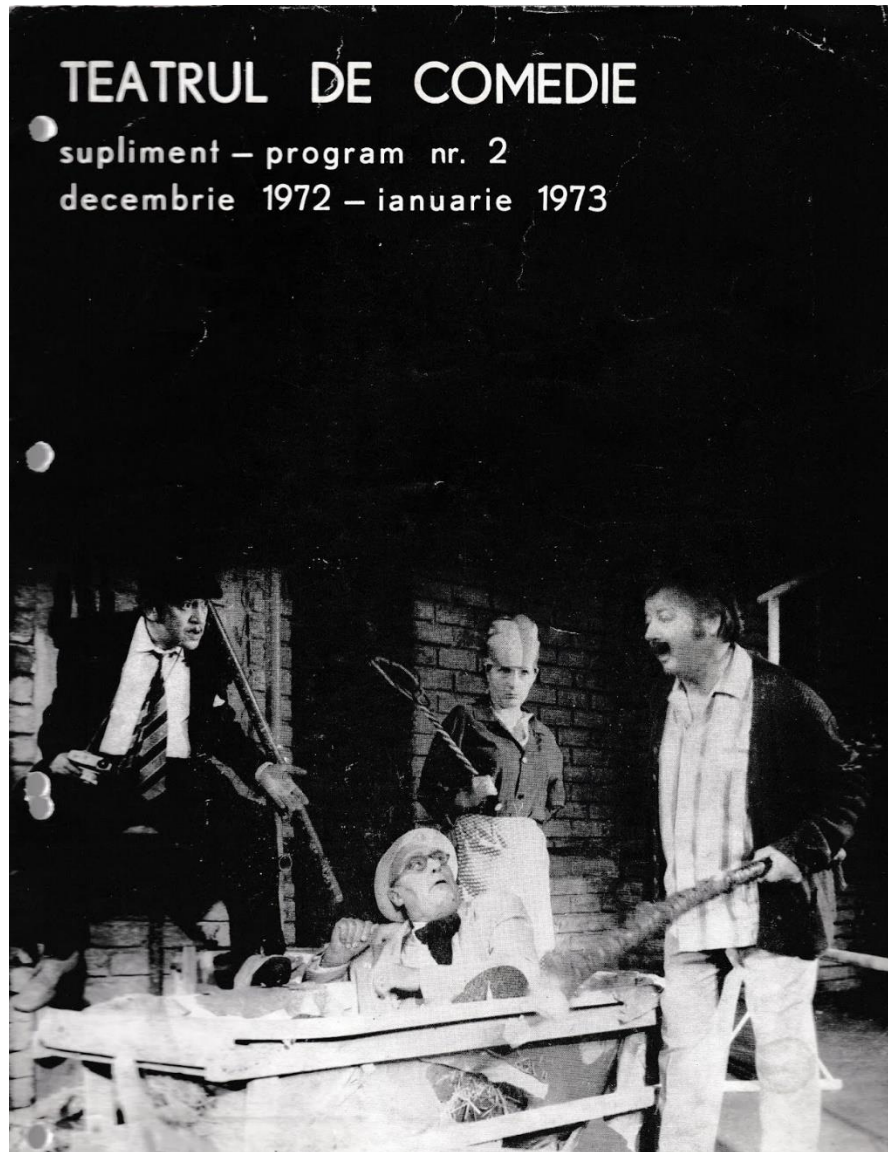

Supliment - program, Nr. 2. Teatrul de Comedie, decembrie 1972 - ianuarie 1973.

Deci, REFERINȚĂ : îl cunosc pe tovarășul Ion Popescu-Udriște, zis Popicu, din anul... nu, sigur că nu din anul 1962 când am devenit colegi la Teatrul de Comedie, ci din anul 1944 când ne-am întâlnit în aceeași clasă (a IV-a B) a Liceului „Ioniță Assan” din Caracal. Spre rușinea noastră, nu-mi amintesc de nici un fel de activități comune în domeniul artelor plastice (ce bine ar fi prins o asemenea revelație !) Ci de altele, tot cu caracter colectiv, ce-i drept, când clasa a IV B își continua investigațiile asupra realității înconjurătoare prin celebra „Alee a Ploilor” din parcul orașului, parc mult prea vizibil prin ferestrele clasei, acestea din urmă folosind de multe ori ca mijloc de trecere directă din domeniul teoretic în cel practic.

Oricum după ani de zile, ne-am regăsit în același teatru și de atunci sîntem mereu colegi. Ne cunoaștem bine dar vorbim puțin, căci aflăm atît de multe unul despre celălalt cînd ne primim decorurile ! Și cum Popicu, deși oltean, nu e prea darnic la vorbă (știu întotdeauna mai multe despre fiul său Barbu decît despre piesa la care lucrează) încerc să fac un desen numai din contur și fără umbre, al artistului despre care se aud puține, dar se văd multe. Și bune.

Mă gândesc de pildă la spectacolul care l-a lansat, „Gilceville din Chioggia” la Teatrul Național din Craiova. Un decor scilpitor, meridional, vivace, temperament latin în toată legea. Ce diferență, după ani de muncă, față de tragismul reținut din „Săptămîna Patimilor”, unde cumînțenia pămîntului românesc, tăria și vitejia neamului, își găseau ingemănarea în brazii și în pietrele cu care a evocat zbuciumata istorie a vremii lui Ștefan cel Mare. Succesul dublu pe care l-a avut la noi și acum și la München, cu originala interpretare plastică a lumii războiului troian în „Troilus și Cresida”, fascinantă multiplicare a realității plurivalente pe care a găsit-o prin jocul de oglinzi în „Nepotul lui Rameau”, — pomul-nacelă—subtilă interpretare modernă, în tradiția artei dada din „Capul de rățoi” sau suita imaginilor calcinate în care „Mutter Courage” își tîrîie căruța prin urgia războiului de 30 de ani, iată atîtea modalități de interpretare scenografică, pe care Ion Popescu-Udriște le-a oferit publicului pentru materializarea de un înalt și rafinat coeficient artistic a pieselor pe care le-a realizat. Oamenii nu-l cunosc prea mult din viață. Udriște se lasă văzut mai mult de pe scenă. E mai bine așa. Și mai frumos.

DAN NEMȚEANU

1958 — 1972 : PESTE 50 DE SPECTACOLE

- DEBUT — 1958 :** „Ultima Generație” de V. Nițulescu și Fl. Vasiliu (Teatrul Național din Craiova)
- 1959 :** „Gilceville din Chioggia” (Teatrul Național Craiova)
- 1959 :** „Sveyk în primul război mondial” dramatizare J. Grosu după Hasek (Teatrul Național Craiova)
- 1960 :** „Pygmalion” de G. B. Shaw (Teatrul Național Craiova)
- 1963 :** „Umbra” de Ev. Svarț (Teatrul de Comedie)
- 1965 :** „Troilus și Cresida” de W. Shakespeare (Teatrul de Comedie)
- 1966 :** „Capul de rățoi” de G. Ciprian (Teatrul de Comedie)
- 1967 :** „Arden din Kent”... anonim din renașterea engleză (la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț)
- 1968 :** „Nepotul lui Rameau” de Diderot (Teatrul Lucia Sturdza Bulandra)
- 1968 :** „Umbra” de Ev. Svarț (la Teatrul de Stat din Bonn—R.F.G.)
- 1969 :** „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale (la Teatrul Municipal din Haifa — Israel)
- 1970 :** „Crimă și pedeapsă” de G. Arout, după Dostoievski (la Teatrul C. I. Nottara)
- 1971 :** „Un om = un om” de B. Brecht (la Teatrul de stat Galați)
- 1971 :** „Săptămîna Patimilor” de Paul Anghel (la Teatrul Național București)
- 1971 :** „Jocul de-a vacanța” de M. Sebastian (Teatrul Național București)
- 1972 :** „Mutter Courage” de B. Brecht (Teatrul de Comedie)
- 1972 :** „Troilus și Cresida” de W. Shakespeare (la Residentz Theater din München — RFG)